

פאסיור לאכוד דס פוכפד בתורה יותר נכד עאר מאכלות אסורות-

¹ ויקרא ג' י"ז, ויקרא ז' כ"א-כ"ז, ויקרא י"ז י', י"ה, י"ד, דברים י"ב ט"ז, כ"ג, כ"ד, כ"ה
ישנא תשעה לאווין ושלש כריתות באיסור דס

² משנה כריתות דף כ' ע"ב ... אין חייבין עליו, ורש"י
אין כרת אדא בדס הנשע (של בהמה חיה וצוף) שפוא דס פויזא בשעת שחיטה ופקזה

³ עס בגמ' ,שכולו פיתר' ורש"י
דס מהלכי שתיס (דס אדס), דס דגים וחגבים שרבים וביצים -אונם בכלד איסור דס.

⁴ כריתות דף ד' ע"ב ,אמר רבא שלש כריתות... בדס למנא', אלדא אינא... כיסוי'
שלשת הכריתות פן דדס הנשע על קדשים ושל חולין ושל חולין שקיים בו כיסוי דדס-

⁵ רש"י עס ד"ה אלדא ,מיבצי חד כרת...
רש"י מסביר עאס לך פ"ה נתרבה דס שכיפוא לכרת פייתי אומר שאחרי כיסוי כבר אין עליו עס דס.

⁶ עס בגמ' ,אמר רבא חמשה לאווין... דדס התמטית'
דס שיזא שלדא בשעת שחיטה וכן דס הפננס באברים לאחור שחיטה אברים עליפס בלאו אבד אין בהס
כרת.

והנה, רבא מנה חמשה פסוקים ולך יותר ואנחנו ספרנו תשעה-

⁷ תוס' בכורות דף ט"ו ע"א ד"ה רק ,דפא אבא לאווין...
משאר הפסוקים נלמדים צנינים אחרים.

וא"כ- דס שחיטה (שפוא דס הנשע) פוא בכרת, דס אברים ודס התמטית פס בלאו, ודס דגים חגבים ודס
מהלכי שתיס מותרים מן התורה וכן דס הנמטא בביצים, בנשע לדס דגים ודס מהלכי שתיס למדנן כבר
שאסורים משום מראית פצין-דס דגים מכונס עלדא קשקשים, ודס מהלכי שתיס אחרי שפירש.

למדנן את הבריתא בכריתות שדס הנמטא בביצים אינן בכלד איסור דס, אבד מפורש בחולין שדדס איסור
ולפעמים כד הביז'ה נאסרה-

⁸ חולין דף ס"ד ע"ב ,תנן רבנן... תכלדא בכולה' ורש"י

לרש"י דדס הנמטא בביז'ה פוא התחלת פולד איסור (לכאורה משום נבלה), אלדא שאס נמטא על הקשר
שפוא בחלבון הביז'ה צדין לך נתערב עס שאר הביז'ה ולכן זורק את דדס ואוכל את הפאר, אבד אס
נמטא על החלבון בידוע שכבר נתפשט בכל הביז'ה ופכד אסור, ויזא שלרש"י כד דס הנמטא בביז'ה אסור
משום נבלה (לכאורה) והנפק"מ בין אס נמטא על הקשר שבחלבון לבין הנמטא על החלבון פוא אס נתפשט
לשאר הביז'ה

פתוס' מקשים מהברייתא בכריתות שפתירה דס ביצים-

⁹ תוס' עס ד"ה פוא שנמטא ,ומיהו קשה... כדפרישית'

בתירוף ראשון סוברים פתוס' שאין דס הנמטא בביצים בכלד איסור דס מפני שאפרוח בתחלת פתפתחותו
אין עליו דין נבלה דאורייתא ולדא נקרא, מן בשר' ואסור מדרבנן בלדד, ובתירוף השני סוברים פתוס' שדס
הנמטא על הקשר פוא דס אפרוח ואסור מדאורייתא -ואס נתפשט עס על החלבון אסור את כד הביז'ה-
אבד שאר דגמים שבביז'ה מותרים למנא' וא"כ- לפי פתירוף פראשון בתוס' אין דס דאורייתא בביז'ה
כלד וכל דס הנמטא בביז'ה אסור מדרבנן, ולתירוף השני דס שאל הקשר אסור מדאורייתא ודס שלדא על
הקשר מותר אפילו מדרבנן.

¹⁰ רי"ף אלדא אריפות (כ"ב ע"א) ,נמטא עליה... בכולה', ור"ן ד"ה נמטא ,אבד פאאונם... אסורות'

לפי פאאונם ופרי"ף והראמב"ם לך באו דברי דוסתאי לפרש את דברי רבי ירמיה (שפדס שאל הקשר פוא
שאסור) אלדא את דברי הברייתא (,נמטא עליו קורט דס'- שיש איסור בדס הנמטא בביז'ה) ולפי דוסתאי
עס דס שלדא נמטא על הקשר אסור -אס נמטא על החלבון זורק את דדס ואס על החלבון נאסרה כד
ביז'ה.

11 עס ב'נא' ס'ד' ע"ב, א"ד רב גביה... פכ"י, ורש"י

לפי רב גביה נ'טא ברייתא שפתיחה את הבינה כשנ'טא פדס על החלמון ואוסר כשנ'טא פדס על החלמון. ואבי תימן את פברייתא ש'על החלמון זורק את פדס ו'על החלמון כ'על אוסר.

12 עס ברין, אב'ל פרא"ף ז"ד... פראשניס ז"ד אסור

לפי פרא"ף מסקנת פ'נא פ'יא פ'פוכה מדברי דוסתאי - ע'אס נ'טא פדס על החלמון זורק את פדס ו'בינה מותרת ואס נ'טא על החלמון פכ'ל אוסר - ו'מ'ע'ש'פ פ'חמ'יר פרא"ף פכ'ל אופן (ל'אסור את פ'בינה בין אס נ'טא פדס על החלמון או על החלמון) כ'די ל'ט'א את י'די כ'ל פראשניס.

וא"כ - קודם כ'ל לפי פ'ירוש פראשניס בתוס' אפילו ד'ס ש'פוא פ'תחלת ר'יקוס אפ'רוח אוסר מדרבנן ב'לבד. ואילו לפי פ'ירוש פ'שני פוא ד'אורייתא. ול'גבי אי'נה ד'ס אוסר - לפ'ירוש פראשניס ל'כאורה כ'ל ד'ס שנ'טא ב'בינה אוסר אל'א ש'אס פוא על החלמון נ'אסר כ'ל פ'בינה ואס על ק'שר פ'חלמון ע'דיין ל'א נ'תפ'ש'כ ב'שאר פ'בינה ו'זורק את פדס ב'לבד. לפ'ירוש פ'שני כ'ל ש'אינן על פ'ק'שר מותר ל'מ'ירי ואס פוא על פ'ק'שר ו'אס על החלמון א'ז נ'אסר כ'ל פ'בינה. לפי פ'ד'אונ'ס פדס אוסר אפילו ש'ל'א על פ'ק'שר - על החלמון מ'נ'ש זורק את פדס ו'על החלמון זורק את כ'ל פ'בינה. ולפי פרא"ף על החלמון זורק את כ'ל פ'בינה ו'על החלמון זורק את פדס ב'לבד.

13 ש"ע י"ד סי' ס"ו סעיף ב', ו"ז ס"ק א',... שני פתירותים

פ'ש"ע פ'חמ'יר ל'שני פ'תירותים ש'ל פ'תוס' - ד'פיינן א'ס פוא מ'רוקם פ'אפ'רוח אוסר מד'אורייתא כ'תירוף פ'שני. ואס אינן מ'רוקם פ'אפ'רוח ע'דיין אוסר מדרבנן כ'תירוף פראשניס.

14 ש"ע עס סעיף ג' ורמ"א, וש"ק ס"ק ח', אל'א א'עס פ'מנ'פ'ג...

פ'מחבר פ'סק כ'ש'ט'ת פ'ד'אונ'ס ו'פרי"ף ו'פראב"ס ש'בין על פ'ק'שר ובין ש'ל'א על פ'ק'שר - אס על החלמון זורק את פדס ואס על החלמון זורק את כ'ל פ'בינה. ו'פראב"א פ'חמ'יר ל'זורק את פ'בינה ב'כ'ל אופן וכ'חו שראין ברין ב'ש פרא"ף.

15 ש"ע פרא"ש כ'ל כ' סי' כ"ד

פרא"ש ע'ש'ל מספיקא ד'אורייתא אפילו אס ל'א ברור אס פדס פ'י'ה ב'מקום ש'אוסר את כ'ל פ'בינה ואפילו כ'שנת'ר'ב' ע'ס ב'י'ט'ס אחרות - ע'אי אפ'שר ל'פפריד את ח'לבו'נה ש'ל ב'י'נה אחת מ'חלבו'נים ש'ל ש'אר פ'בי'ט'ס.

16 ש"ע עס סעיף ד' ורמ"א

פ'מחבר פ'סק כ'חו פרא"ש. אב'ל פראב"א מ'יק'ל בת'רובת ח'ד בתרי כ'ל ש'ל'א ברור אס פוא ב'מקום ש'אוסר את פ'בינה בודאי - ש'פרי מין ב'אינן ב'ט'ל ברוב מד'אורייתא ובין ז'ריק ש'שים אל'א מדרבנן - וכ'ל ש'ל'א ברור ל'ען אס פדס אוסר את פ'בינה כ'על אחרים ספיקא דרבנן ל'קול'א.

ע"פ פ'אמור ברמ"א נ'פ'ז ש'ל'א ל'ב'ש'ל פ'חות מ'ש'ל ב'י'ט'ס ב'בת אחת כ'די ש'אס י'מ'כ'א ד'ס ב'אחת מ'פן ע'דיין י'פ'א מותר ל'אכ'וד את פ'אחרות.

17 רמ"א סעיף ח'

פ'יות וד'ס ב'בי'ט'ס אינן כ"כ מ'כ'וי אין ז'ריק ל'ב'ודקן ומותר ל'ב'ש'לן ול'ל'ט'ותן. אב'ל נ'פ'ז ל'ב'ודקן כ'ש'אפ'שר ל'ב'ודקן.

ו'נ'פ'ז, ל'ע'י'ד בתחלת פ'סו'ג'יא ר'אינן ב'דברי פ'ברייתא ש'ב'י'ט'ס מ'זרות נ'פ'ש י'פ'ה ת'אכ'ל'ס' ו'פירש רש"י ב'י'ט'ס ש'אינן ש'ל ז'כ'ר -

18 ש"ע עס סעיף ז' וש"ק ס"ק י"ד

כ'ל אוסר ד'ס ב'בי'ט'ס פוא כ'ש'ש ע'ס ז'ס ז'כ'רים אב'ל פ'מ'ג'ד'ל תרנ'ג'ול'ות ל'בי'ט'ס ב'לבד ואינן מ'חזיק ע'ס ז'כ'רים ב'כ'ל'ל אין ל'אסור ע'ס את פ'בי'ט'ס שנ'ט'א ב'פן ד'ס.

ע"פ דין ז'ה ר'אינן את ת'שובתו ש'ל ר' מ'ש'פ ב'נ'ע'ז ל'בי'ט'ס פ'מ'ש'וקים ב'ז'מנ'ען ש'רובן אינן מ'זכ'רים ומ'מ'ל'א ז'ריקת פ'בי'נה כ'שנ'ט'א ב'ה ד'ס פ'יא ח'ומ'רא ב'ע'מ'ל'א.

15 וששאלת! צנים טרופות בקערה ונמנח קורט דס על החלמון של אחד מהם ולקחה האשה החלמון שהיה הקורט עליו וזרקתו, אם המותר שבקערה מותר אם לאו.
תשובה יראה לי כל צנים טרופות בקערה אינו ניכר אם היה הדם על החלמון או על החלמון שמה היה חוץ לקשר דשדח מיכלא זכוליה וספקא דאורייתא לחומר. ואפילו כשלקחה החלמון החלמון שהוא דק ולולו נתערב ונשאר בקערה ונעשה הכל אסור. ושלוס כנפש
אשר בן ה"ר יחיאל ז"ל

למדנו שדמ פנפם ע' בפנפ ח'פ וז' ח'י'ב'ם ע'ל'ו כרת. וד' פתנ'ת' וכן ד'ם פ'אב'ר'ים א'סור'ים מד'אור'י'ת'א
אב'ל אין ח'י'ב'ים ע'ל'פ'ם כרת.

1' מנפ' חול'ין ד'ל' י'ד' ע"א ונ'... רב' י'פוד' פ'א'ו, ורש"י

ד'פ' רב' י'פוד' פ'שח' בשבת א'סור ל'אכ'ול מפ'ג'ש'ר ע'ד ל'אחר פ'שבת.

2' תוס' ע'ם ד"פ ונסב'ין, של'א פ'ירש מותר'

ד'ם אב'ר'ים של'א פ'ירש מותר באכ'יל'ה ואפ'ילו א'סור ד'רבנ'ן אין בו.

3' ש"ע י"ד סי' ס"ז סע'ף ב', מותר ל'אכ'ול... ושל'ק ס"ק א'

מותר ל'אכ'ול ב'ש'ר ח'י ב'פד'חה ב'לב'ד - וב'ל'י פ'ד'חה א'סור מש'ם פ'ד'ם ש'ע'ל'ו ש'פ'או ד'ם אב'ר'ים ש'פ'ירש.

4' חול'ין ד'ל' ק"ט ע"א, אמר ש'מ'ע'ל' מ'ש'ם ר' ח'י'א פ'שובר מפ'רקת'ו... תיק'ו, ורש"י

ע'אל'ת פ'נ'א פ'יא א'ם ש'ב'יר'ת מפ'רקת' א'וסרת את פ'ג'ש'ר מש'ם ד'ם - ול'פ'י פ'ירוש רש"י מ'ל'יח'ה ל'א ת'וע'יל
ל'ח"כ ל'פ'ו'י'א את פ'ד'ם.

5' ר"י פ'רק כ'ד פ'ג'ש'ר (מ"ב ע"ב), אמר ש'מ'ע'ל'... ל'חומר'א'ו, ור"ן ד"פ וא'יב'ע'י'א... ד'ש'ר'י

ד'פ' ל'ירסת פ'ר'י'ף מ'דובר ב'מ'י ש'רו'ב'ה ל'אכ'ול את פ'ג'ש'ר ח'י וש'אל'ת פ'ג'ש'ר א'ם ד'ם ש'פ'ירש מ'מ'ק'ום
ל'מ'ק'ום פ'נ'ים נ'קרא ד'ם ש'פ'ירש א'סור או ש'א'ין פ'ד'ם נ'א'סור א'ל'א א'ם פ'ירש מ'ן ב'פ'נ'ה ל'ג'מ'ר'י ו'י'ל'א ל'ח'ו'ף.
ו'מ'ק'נת פ'ג'ש'ר א'ם ש'א'סור מ'ספ'ק.

6' ש"ע י"ד סי' ס"ז סע'ף א', סע'ף ג' ורמ"א... א'ל' ב'ל'ע'י, ושל'ק ס"ק ו',... אפ'י ד'קד'ר'פ'

פ'ש"ע פ'סק כ'ו פ'ר'י'ף, פ'רמ"א כ'רש"י - א"כ ל'פ'י פ'ש"ע ד'ם ש'פ'ירש מ'מ'ק'ום ל'מ'ק'ום נ'קרא פ'ירש ו'א'סור.

7' ערוך פ'ש'ח'ן י"ד סי' ס"ז ס"ק ז',... ש'ל'וק'ין ע'ל'י'

פ'ערוך פ'ש'ח'ן פ'סב'יר ש'ד'ם ע'ד של'א פ'ירש נ'קרא ב'ש'ר, וב'ש'פ'ירש - אפ'ילו ב'פ'נ'ם - נ'קרא ד'ם.

ו'פ'נ'ה, ל'מד'נ'ן מותר ל'אכ'ול ב'ש'ר ח'י ע"י פ'ד'חה ע'ם ב'ל'א מ'ל'יח'ה. ל'א כ'ן פ'ב'א ל'ב'ש'ל' את פ'ג'ש'ר - א'ם ל'א
י'מ'ל'ח'ן ת'ח'ל'ה פ'ר'י ע"י ב'ב'י'ש'ול' י'פ'רוש פ'ד'ם מ'מ'ק'ום ל'מ'ק'ום ו'א'סור. (וב'מ'ל'יח'ה ע'ל'מ'פ' אין ח'ש' פ'ר'יש'ו מ'פ'נ'ן
מ'ל'יח'ה מ'ו'י'א'פ' את פ'ד'ם ל'ג'מ'ר'י.)

עוד ד'ר'ק ל'פ'ו'י'א ד'ם מ'ב'ש'ר פ'וא ע"י ל'ל'י'י'ה -

8' ראו"ש חול'ין פ'רק ראו'ן סי' י"ט בסוף, ול'כ'ך פ'יה אומר ר"ת... ל'ל'י' ד'ז'פ'

ש'י'ת ר"ת פ'יא ע'א'ו' ל'מ'ל'וח פ'ג'ש'ר ק'וד'ם ל'ל'י'י'ה - מ'פ'נ'ן ש'מ'ה ש'י'ל'א ע'ל' י'די ל'ל'י'י'ה נ'ל'ט' ל'מ'ל'יח'ה א'י'נ'ן ח'וז'ר
ו'ב'ל'ע' ו'מ'פ' ש'נ'ע'אר ב'פ'נ'ם ל'א נ'קרא ד'ם ש'פ'ירש א'ע"פ ש'פ'ירש מ'מ'ק'ום ל'מ'ק'ום - ול'כ'א'ור'ה ס'ת'ר ל'מ'פ' ש'ר'א'י'נ'ן
ב'ג'מ'ר'א ל'ע'י'ל' -

9' ש"ע י"ד סי' ע"ו סע'ף א',... מ'ע'ל'י'ן, ושל'ק ס"ק ב',... ופ'ו'י ד'ם ש'פ'ירש'

פ'ד'ר'יש'ה פ'סב'יר ש'ד'וק'א ד'ם ש'פ'ירש מ'מ'ק'ום ל'מ'ק'ום מ'ח'י'ים פ'וא א'סור'ה פ'ג'ש'ר א'ב'ל ל'אחר מ'ית'ה ל'א
נ'קרא פ'ירש ע'ד ש'פ'ירש ל'ח'ו'ף.

10' ש"ע י"ד סי' ס"ט סע'ף י"א ורמ"א... פ'מ'ק'י'ל'י'ן, ושל'ק ס"ק מ"ו

ב'ש'ר ש'ב'ש'לו מ'ב'ל'י ל'מ'ל'ח'ו' ו'ש' ע'ם ש'ש'ים ב'ת'ב'ש'י'ל' כ'נ'ג'ד פ'ח'ת'י'כ'ה (א"כ ב'וד'א'י י'ש ע'ם ש'ש'ים כ'נ'ג'ד פ'ד'ם) ל'פ'י
פ'ש"ע פ'ג'ש'ר מותר, אב'ל פ'רמ"א ח'וש'ש ש'פ'ד'ם פ'נ'ש'אר ב'ב'ש'ר פ'ירש מ'מ'ק'ום ל'מ'ק'ום.

ו'א"כ - ד'ם ש'פ'ירש מ'מ'ק'ום ל'אחר מ'ית'ה ל'פ'י פ'ש"ע מותר ול'פ'י פ'רמ"א א'סור.

עוד מ'ח'ל'וק'ת ב'ע'נ'ן ד'ם ש'מ'י'נ'ן ב'ר'א'ש'נ'ם פ'יא ב'נ'ע'צ' ד'ד'ם ש'ב'ש'לו או ש'מ'ל'ח'ו' -

11' מנחות ד'ל' כ"א ע"א, ד'אמר ז'צ'יר'י... ש'מ'ל'ח'ו' א'י'נ'ן ע'ובר ע'ל'י'ו ורש"י

ל'פ'י ז'צ'יר'י ד'ם מ'בוש'ל' או מ'ל'וח א'י'נ'ן ב'כ'ל'ד א'סור ד'ם.

12' חול'ין ד'ל' ק"ט ע"א במשנה, פ'ל'ב... ורש"י ד"פ פ'ל'ב... ל'אחר ב'ש'ול'ו'

רש"י ח'י'ב' כרת ע'ם ע'ל' ד'ם ש'ב'ש'לו - פ'ר'י ש'ל'פ'י רש"י אין פ'פ'ל'כ'ה כ'ז'צ'יר'י.

13' תוס' ע'ם ד"פ פ'ל'ב... א'כ'ל'ו'

ל'פ'י פ'ת'וס' פ'פ'ל'כ'ה פ'יא כ'ז'צ'יר'י ש'ד'ם ש'ב'י'ש'לו או ש'מ'ל'ח'ו' א'סור מ'ד'ר'ב'נ'ן ב'לב'ד.

ז דם האיברים שלא פירש מותר דכן מבואר בש"ס בכמה מקומות שמותר לאכול בשר חי בלא מליחה להדיחה סביב סביב מהדם בעין שעליה ולאוכלה כך ונקרא בלשון הש"ס אומצא והטעם כיון שהדם הזה עדיין מובלע בהבשר הוה כבשר ולכן זהו דוקא כשלא נתעורר כלל לצאת מן הבשר אבל כשנתעורר לצאת מן הבשר אע"פ שעדיין לא יצא כגון שהיה מכה בהבשר ונתאסף שם דם הרבה וזהו מפני שממקומות אחרים בא הדם למקום המכה או שפירש הדם ממקומו ונתעורר לצאת ונבלע במקום אחר אסור דכיון שהיה לו העתקה מן הבשר שם דם עליו וכ"ש כשפירש לגמרי מן הבשר דזהו דם האיברים שלוקין עליו.

הדחה ראשונה

מנדנן שותר דאכודג בשר חי בלכא מליחה ובלבד שדיחנן תחלה לפרסר את פדס שפירש על גבו. בגמ' מלינן שצס הבא למלוח בשר חייב לפרסרו תחלה-

1' חולין דף ק"ט ע"א, אבר שמועד אין בשר... דלא חלדיה בי טבחי, ורש"י, רב פונא...

הדחה ראשונה היא חיוב מן פדן לכד פדעות, אלכא שצס הפדחה של בית פמאכחיים מספקת. במימרא של שמועד בגמ' מפורש שאין פדס יולא ע"י מליחה עלדא פדחה תחלה ונחלקו פראשונג עלמה באמת אין מליחה מוציאה עלדא פדחה-

2' ר"ן פרק כד בשר (בר"י נ"ב ע"א) סוף ד"ה אין בשר, נ"ד דפיינן טעא... לפרסר דמו'

לפי פדן מרת פדחה פיא לרכך את פנ בשר כדי לאפשר פדס לטאת.

3' מרדכי חולין סימן תשכ"א, וי"א שפדחה... ע"י מליחה'

פ"י במרדכי סובר שפמטרה פיא לרכך את כד בשר ולא את פנו בלבד (כמו שראינו בר"ן).

4' לעי' במרדכי שם, והפחה ראשונה... אצל דוחקא דסכינא' (תנינא)

שיטת מרדכי פיא ממת פדחה פיא לפרסר את פדס שצד גבי בשר - מפני שדס בעין פשטח על פנ בשר מחליש את כח המלח, ומרדכי מוסיף שפחותק את בשר קודם מליחה אחרי שפדחו חייב לחזור ולפרסרו שפרי שוב נמתלח דס בעין - ואילו לפי טעם פדן וכן לפי פ"י במרדכי אין לורק בפדחה לנספת אחרי שכבר נתרכך.

5' רא"ש פרק כד בשר סימן מ"ו

עס פרא"ש חשג לפחלשת כח המלח ע"י דס בעין, ופביא את מ' שסובר שאס מלח את בשר בלכא פדחה ראשונה יש לחשוש שפמלח יפלוג מקלת דס ושוב יבליענן לתוכ בשר. ובדאיבד פסק כספר פתרומה שאס מלחו עלדא פדחה עדיין יש תקנה ע"י שדיחנן ומליחנן שנית.

6' פס"ק סוף סי' ר"ה, ואין בשר... שפוא בעין'

פס"ק פוא פ"י ברא"ש שבדיעבד אין תקנה לבשר שנמלח עלדא פדחה ע"י שימלחנן שנית מפני שפדס פנבדע בו ע"י המלח שנחלש שוב לא יולא ע"י מליחה.

ובי"כ - יש לנן שני צנינים כעליים בפדחה ראשונה: ריכוך בשר (לפי פדן פני בשר ולפי פ"י במרדכי לרכך את כד בשר) ופסרת דס בעין (לפי ספ"ת שלדא יחליש כח המלח ולפי פס"ק כדי שלדא יבליע המלח את פדס פבצין).

7' שו"ע י"ד סי' ס"ט סעיף א', ב' דברי המחבר

פשו"ע כנראה פסק כשיטת מרדכי שפחש פוא משום דס בעין ולכן חיתוק מחייב פדחה שנייה, ופסק יש תקנה ע"י מליחה שנייה וכספ"ת - וי"א כפס"ק.

8' רמ"א סעיף א', פדחת בשר... טי' ליה, וביאור פג"ר א"א ד'

פמ"א חשג עלשיטת פדן שפריק לרכך את בשר וממילא עלכתחלה לריק לשרותו במים.

9' רמ"א סעיף ב', ואם לא פודח רק מצע... דס שעלו, וש"ק ס"ק י"ד

פמ"א פתיר בדיעבד בלכא שרייה ובפדחה קלת - באופן שבדאי לא נתרכך בשר, וסומכיס על שיטת מרדכי שפחש פוא משום דס בעין, ואם מלחו בלכא פדחה כג"ד פדס שבצין מותר.

10' שו"ע סעיף ב' ורמ"א... יש לפתור, וש"ק ס"ק י"ב... בכפ"ט'

כשלא פ"י ששס מ"א על שיטת פרא"ש יש תקנה ע"י מליחה שנייה אבל בפוסד מרובה בלבד.

ובי"כ - לפי פמ"א אם עשה פדחה גמורה אבל לא פשרה את בשר מותר למלוח את בשר, אם לא עשה אלכא פדחה קלת יחזור וידיחנן שנית קודם שימלחנן - ואם כבר מלחו מותר, ואם מלחו בלכא פדחה עלד מותר בפוסד מרובה ע"י מליחה שנייה.

6 ואין הבשר יוצא מידי דמו א"כ מדיחו יפה יפה מפני הדם שהוא בעין, ואם מלח בלי הדחה אין עוד תקנה לאותו הבשר לפי שהמלח מבליעו ואינו מפליט הדם שהוא בעין

ישנן דין אחד בהלכות מליחה שלכא נמצא בש"ס ומקורו בכתבי הפאונט-

1' אור יו"ד סי' ס"ט, כתבו הפאונט... ואין לאוכלו מבוש'ל

לפי הפאונט בשר שלכא נמלח תוך ע"ב שעות נאכל שגשג כבד נתייבש פדס בתוכו וכבר אי אופר דפוליא את דמו ע"י מליחה, ומותר ע"י זימיי"ה בלבד ואפילו אם זילכאו אין לחזור ולשלו אחר"כ.

2' שו"ת פריב"ש סי' פ"ו... ופ"א חומרא יתירא, ואין דפרא'...

נסקנת פריב"ש פ"א ע"י דפקד כגד הפאונט למרות שלדבריו פ"א חומרא יתירא.

3' שו"ע יו"ד סי' ס"ט סעיף י"ב ורמ"א

פרמ"א פוסק ע"י דהשפות בשר שלש פ"א מבי' למלחו אע"פ שבדעתו זילכותו נאכל ישכח ומליחה ויבשלו.

4' שו"ע סעיף י"ג דברי המחבר, ע"ק ס"ק נ"ד, וט"ז ס"ק ד"ד וס"ק ד"ט... מנאבחי'...

דדחה תוך ע"ב שעות מונצת את פדס מלפת"יבש -לפי הש"ק אפילו אם ידחן סחוק לשאר פא"ב ולפי פ"ע ז' הפדחה חייבת לפיות לפחות חז"י שש קודם תום פא"ב שעות.

5' ע"ק ס"ק נ"ג

בשעת דדחק מותר להשפות בשר שלכא מליחה יותר מע"ב שעות ע"י דדחה אפילו לכתחלה.

6' שו"ע סעיף י"ד דברי המחבר, ע"ק ס"ק נ"ז... כול' פאי', וס"ק נ"ח... דע"ס

אע"פ שאנו מחמירים כחו הפאונט בכל זכות בשר ששפה ע"ב שעות שלכא מליחה שנתבשל ביבש באינו מ"ינן בשל ברוב -א"י ששאר איסורים אנו פוסקים כשיטת פר"ן ש"ר"ק שש"ס מחשש נאכל יבשלים יחד ופאיסור יתן ע"ס בתערובת. וזה שאנו מקילים בו פ"א בנגע ע"כרפ א"א ב"ש"א, אב"ל אם ב"ש"לם יחד ע"ס נ"ר"ק שש"ס כגדו שפ"י ע"ס כעיקר דאורייתא.

7' רמ"א סעיף י"ג

אז קולטו בנגע לבשר ששפה ע"ב שעות שלכא מליחה -ספיקו מותר.

8' רמ"א סעיף י"ד, ע"ק ס"ק נ"ז, אב"ל ע"כ פ"ב... מדינא איסור', ובסוף, ואפשר...

לכאורה קולט פרמ"א ע"ס בבשר שנתבשל בלכא מליחה כולט שבשל ברוב השעינו מ"ינן וא"ז שש"ס כגדו- ופ"א חידוש גדול שפ"י ל"א מדובר כ"אן בחומרת הפאונט אלכא בעיקר דד"ן! ופ"ר"ש פ"ש"ק שמדובר ב"ש"ש שש"ס כגדו אלכא שפחתיכה ראוי"ה לפתכבד ולכא פ"ת"ה לפ"ב"ל אפילו בשש"ס -ולכ"ה בא פרמ"א לומר שלכא ש"י כ"אן ד"ן חתיכה פראוי"ה לפתכבד שפ"י פבשר ל"א נ"אסר אלכא מחמת ב"ע"ת דמו ולכא נקרא איסור מחמת ע"ס.

9' ביאור פ"ר א"א א"א

פ"ר חדש למד את דברי פרמ"א כפשוטו שפבשר בלכא ברוב וסובר ש"ס שבשלו דרבנו ובאיסור דרבנו א"ז שש"ס באינו מ"ינן ביבש (בהלכות תערובות ראינו שפ"ק למד כן ברמ"א, אב"ל למש"פ ק"י ע"ס איסור דרבנו ז"ר"ק שש"ס באינו מ"ינן).

אז ע"ן מ"י בנגע לחומרת הפאונט פ"א שא"ל פבשר פקפ"א:

פאחרונים ד"ן באפשרות למלוח בשר תוך ע"ב שעות לשחיטתו כשפבשר במ"ב קפ"א-

10' חידושי רע"א ר"ש סי' ס"ט ד"ה פ"ע... ואינן מרכיב' ופ"ק ס"ק י"א

אין למלוח בשר כשפ"א קפ"א שפ"י לפ"י פראשונט ש"ע"ס פדחה פ"א לרכ"כ את פבשר פבשר פקפ"א פ"א ק"ש, ואם מלחו כ"כ ז"ר"ק למלחו ש"י"ת כ"אילו ל"א נמלח, ואם נפ"ר פבשר ופ"ה ש"ע"ר מליחה במלחו וכבר נתבשל פתירו מפרש"ל בדיעבד -א"י שפדחה פראשונט נצשתה כשפבשר פ"י"ה קפ"א ובד"א ל"א נתרכ"כ ע"י פדחה.

11' ארוק פשלחן יו"ד סי' ס"ט סעיף ע"ט... א"לכא כאבן בעלמא

בשר ששפה ע"ב שעות מנ"ן פשח"ה אב"ל נקפ"א באמ"ע פתירו פער"ק פשלחן ע"י מליחה ואין לחשוש לחומרת הפאונט מפ"י שבמ"ב קפ"א אין פדס מתייבש.

12' שו"ת אגרות משה חלק יו"ד א' סימן כ"ח, אב"ל ד"ן ז'... לכתחלה

ר' משה ל"א סח"כ ע"כ דברי פער"ק פשלחן לכתחלה אפילו בהפסד מרובה, אלכא שאם בדיעבד ק"ר ששפה בשר קפ"א ע"י מ"א ל"א מליחה וסח"כ מ"ש"פ ע"כ פער"ק פשלחן ופת"ר את פבשר מליחה ופ"י מ"ב ע"כ פוסד מרובה -דוקא א"כ אין למלוח ב"י"ו!

שׁוֹרֹת² סִימָן פּוֹ רִיב"ש

עוד שאלת מה שנוהגין שלא לאכול בשר שעמד שלשה ימים שלמים בלא מליחה, ואין מתירין אותו אלא לצלי. מאין יצא להם זה, כי לא נמצא לרמב"ם ז"ל.

תשובה אמת הוא שלא נמצא בתצורי הראשונים ז"ל וגם לרשב"א ז"ל בתצוריו. אבל הרמנ"ע ז"ל¹ כתב שכן נמצא בתשובת הגאונים ז"ל שאין דמה יולא ע"י מליחה. וכתב אבל נלי אומר אני שהוא מותר. דם האצנים שלא פירש מותר, ואם יולא ע"י האש נורא שאיב ליה ע"כ. וכ"כ נספר אורחות חיים². גם נספר יו"ד³ כתוב וז"ל, כתבו הגאונים בשר ששהה ג' ימים מעת לעת בלא מליחה נתיבש דמו בתוכו ולא ילא עוד על ידי מליחה ואין לאוכלו מבושל ע"כ. וצברללונה נהגו לאוסרה אפילו לללי. והיא חומרא יתירה, ואין לפרוץ בדבר. וכ"ש במקום שנהגו

עט י"א דאם הבשר קרוש ושראו ולא נפטר מקרישתו דאין השרייה כלום ואסור לבשלו אחר ג' ימים משחיטתו דהא השרייה הוא לרכך הבשר וכשהוא נקרש כאבן אין השרייה פועלת כלום [פמ"ג בש"ד סקני"ג] ודברי טעם הן דודאי בזמן החורף שהקרישה בתקפה מגודל הקור הרי הבשר כאבן האמנם י"ל להיפך דכל זמן הקרישה לא יהיה נחשב בזמן הגמ' ימים מטעם זה עצמו דכיון שהוא קשה כאבן לא שייך לומר שהדם מתקשה בתוכו דאז אין פעולת הדם כלום שהרי בלא"ה הוא קשה כאבן וראיה לסברא זו שהרי על המת אין מעידין אלא עד ג' ימים מפני שצורתו משתנית לאחר ג' ימים כמ"ש באהע"ז סי' י"ז ומ"מ כשהיה מונח בקור ונקרש התיירו הרבה גדלים אף לאחר ג' ימים מטעם זה עצמו דכל זמן שהור קרוש אינו משתנה [ג"ש סס סקט"ח] וכבר כתבנו בסעיף ע"ב שדין זה יש לו מקור משם וכן אנו רואים בחוש שכשהבשר אינו קרוש ומונח איזה ימים מתקלקל בטעמו וריחו וכשהוא בקרישותו אפילו ימים הרבה כשנפטר מקרישותו עומד בטוב טעמו וריחו והכל הוא מפני שכל זמן קרישותו אינו כדבר מן החי אלא כאבן בעלמא

¹² אבל דין זה דמחדש בערוך השלחן הרבה חולקים עליו ולכן אין להתיר להשהות לכתחלה אך במקום הפ"מ הרוצה לסמוך על עה"ש ולהתיר שאירע שעברו ג' ימים בבשר שנתקשר טובא שנעשה כאבן אין למחות בידו כיון שהוא רק חומרת הגאונים אבל שלא במקום הפ"מ אין להתיר וממילא אין להתיר להשהות לכתחלה.

07

דס מהלכי שתיים: לא פירש. אותר
פירש. אסור מדרבנן

דס דגלים וחלבים: אותר; ואכונס אסור משום מראית עין (ועס קשקשים אותר)

דס פנמלא בביטים: על קשר חלבון: דיק בתוס' בורק את פדס מדרבנן, ל"ב בתוס' (ש"ע). בורק את פדס מדאורייתא / רא"ה: פבילב אסור
על קשר חלבון וחלמון: דיק: פבילב אסור מדרבנן, ל"ב: פבילב אסור מדאורייתא
על פחלמון בלבד חוץ לקשר: דיק: פדס אסור מדרבנן, ל"ב: אותר/ אאונס פדס אסור/ רא"ה: כל פבילב אסור
על פחלמון בלבד חוץ לקשר: דיק: פדס אסור מדרבנן, ל"ב: אותר/ אאונס פבילב אסור/ רא"ה: פדס אסור
תערובת ביטים עס דס: רא"ה (ש"ע): אסור/ רא"ה: אס לא ברור שכל פבילב אסור חז בתרי בטל

דס בהמה חיה וצוף: (כזוה חופין, הקדש, ודס חיה וצוף שכסוה ונתגלה)

ח"י-
דס הנפש: כרת
דס התמזית: טאוו
דס אברים: לא פירש: אותר
פירש עלמרי ואפי' לאחר מיתה: טאוו
פירש ממקום טמקום: מחיים: טאוו (טחומרא בספק הפא' בשבירת אפרקת)
לאחר מיתה: רא"ה: בשם ר"ת: אותר/ רא"ה: אסור
(בשר שנתבשל בטא מליחה ויש ס' כנגדו: ש"ע: אותר/ רא"ה: הבשר אסור)
מטוח או מבושט-
רש"י: דין כדס ח'
תוס' אפי' דס הנפש דרבנן

הדחה ראשונה:

(רא"ה לכתחלה) ר"ן: ריבוק פני הבשר וצ' הדחה גמורה (רא"ה ושרי' חצי שעה) באים פושרים, וכגנתרכך הבשר.
[י"א במרדכי ריבוק הבשר]
ובדיעבד ימלחני שנית
(ש"ע) מרדכי: הסרת דס בעין כדי שלא יחליש כח המלח והיתוק מחייב הדחה חדשה
(רא"ה) סמ"ק: הסרת דס בעין שמחליש המלח צד שמבליע הדס בבשר ובדיעבד אסור
(ש"ע/ רא"ה הפסיא) רא"ה: הסרת דס בעין המחליש המלח צד שמבליע הדס שהפליט ובדיעבד אותר
(לשיטות אלה א"צ שריי', די בהדחה מוצטת, ובאים קרים, ובבשר קפוא, ושין חיתוק מחייב הדחה חדשה)

חומרת הגאונס: בשר ששהה צ"ב שעות בלי הדחה נתיבש דאוו ושוב אינו יולבא צ"י מליחה-

אבד יולבא צ"י צ"י" (רא"ה) ואסור להשהותו צ"מ טללותו)
שראו תוק צ"ב שעות יש לו עוד צ"ב שעות (ט"ז- לכת' צ' שרי' ח"ל תוק צ"ב)

בשר ששהה ונתערב ביבש: אותר ברוב אפי' בא"מ
ספק אס ששהה צ"ב שעות: אותר
(בשר שטא נמלח ונתערב ביבש: שק' רוב באינו ס' בא"מ/ פרח' רוב (כגס דרבנן))

בשר קפוא צ"ב"ש בלי הדחה: צרוה"ש: אותר טכ"ת / אג"מ: רק בפפס"מ ובדיע' אין למחות

